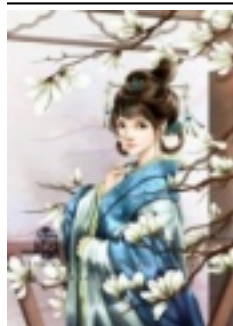

Mộc lan rạng khắp núi đồi

Contents

Mộc lan rạng khắp núi đồi	1
1. Phần 01	1
2. Phần 02	2
3. Phần 03	4

Mộc lan rạng khắp núi đồi

Giới thiệu

Đường Thất Công Tử tuy gọi là “Công tử” nhưng thật ra là là một nữ nhà văn trẻ khá nổi tiếng với

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moc-lan-rang-khap-nui-doi>

1. Phần 01

1. Cổ Trần

Năm ấy, đứa trẻ khề khàng quỳ gối bên chân ta, đầu đập xuống đất, cảm bào sắc tím nhàn nhạt, mảnh lưng hơi cúi thành một đường cong, tựa như đoá mộc lan ngậm nụ đợi thì toả sắc. Nhìn mãi cũng chẳng nhận ra chút sức sống lưu lại trên người đứa trẻ năm tuổi này, thế mà nó lại là chủ nhân kế nhiệm của Vĩnh Yên cố gia, nhỏ như vậy đã phải oằn lưng gánh lấy cơ nghiệp muôn đời của gia tộc.

Từ xưa đến nay, gia chủ các đời Cổ gia đều chết yểu ngay khi còn tuổi tráng niên. Họ đạt được quyền thế nhưng cái quyền thế đó lại chẳng bao giờ là đủ. Điều này dường như đã thành số mạng. Mà số mạng đó lại đang nằm gọn trong lòng bàn tay đứa trẻ này, nó đang lạnh run, đến mức chẳng dám ngẩng đầu mà liếc ta lấy một cái. Ta vốn chẳng ngờ được nó lại là con của người.

Ta bảo: “Người đứng lên đi.”

Nó rút cuộc cũng ngẩng đầu lên nhưng vẫn quỳ nguyên giữ lễ, mi mắt sụp xuống. Ta đặt chén trà lên bàn đến cách một cái, nó giật mình lão đảo cả người, lúc lâu sau mới lúng búng cất giọng non nớt mang theo

tiếng khóc nghẹn ngào: “ Sư phụ, phụ thân trước lúc lâm chung đã dặn dò, nhất định phải mời người về nhà, cha chỉ yên tâm giao con cho người mà thôi, nếu người không đáp ứng, con quyết không đứng dậy...”

Ta ngẩng đầu chỉ thấy duy nhất một cánh bướm chao liệng ngoài song cửa, sắc thái diễm lệ, bay lượn mới tự tại làm sao. Được rồi, đứa trẻ này, phụ thân nó đã qua đời, cố gia chủ Cố gia Cố Thanh Ngôn, sư phụ của ta đã mất một tháng trước, khi bị kẻ thù đánh úp vào một đêm trăng vàng vạc, năm ấy hai mươi bảy tuổi.

Cái đêm biết được người đó mất, ta dung Ly Hồn thuật thiêu rụi núi mộc lan. Hoa mộc lan nơi lưng chừng núi trong nháy mắt hoá thành liệt hoả rừng rực, ta không biết lúc người chết có may mắn nhớ đến ta hay không, lòng đau đốn khôn nguôi hút cạn khí lực của ta, ta ngã vào ngọn lửa bùng cháy, nghe tiếng sinh mệnh dần dần trôi đi. Mỗi lần dung Ly Hồn thuật, ta lại gần cái chết thêm một chút.

Ta thật không muốn tin người đã chết nhưng lại không thể không tin. Cánh tay phải đắc lực nhất của Trần vương tử Tô Dự, Cố Thanh Ngôn, hiểm hoạ bên mình chẳng bao giờ thiếu. Giả sử lúc sống người gặp cả ngàn cuộc ám sát, dù chỉ thua một lần thì chính là thất bại, mà tổng cộng người chỉ thua có đúng một lần mà thôi.

Đến bảy tuyền cung cũng đồng loạt theo tiểu chủ nhân quỳ mà hành lễ, chỉ có điều tay vẫn nắm chặt chuôi kiếm bên hông. Ta biết bọn họ xem ta là gì, một bé gái mồ côi được Cố gia thu nhận, nhờ có Cố gia che chở giữa thời buổi loạn lạc mà sống tạm qua ngày, nhưng lại trái gia quy mà sử dụng cấm thuật, cuối cùng bị gia chủ trục xuất khỏi gia môn, người như thế bảo sao có thể tin tưởng được đây. Ta và Cố gia ngăn cách bởi biết bao ân oán, cũng chẳng biết ân đức sâu đậm hay oán thù sâu hơn, họ lo ngại ta tổn hại đến tiểu chủ nhân của mình.

Cũng có thể là gia chủ họ trước lúc lâm chung đã chọn ta bảo vệ cho huyết mạch duy nhất của người là muốn truyền đạt cái gì. Năm năm trước, lúc trục xuất ta khỏi sư môn, lời nói như chém đinh chặt sắt ấy vẫn vang vọng bên tai, người nói: “A Trần, ngày nào đó, Ly Hồn thuật sẽ cướp đi tính mạng của ngươi, Gia quy Cố gia ai cũng không được phép làm trái, cầm lấy năm mươi lượng rồi lấp tức đi ngay đi, Cố gia và ngươi từ nay về sau không liên quan gì nữa, ta cũng vĩnh viễn không muốn gặp lại ngươi.” Năm ấy ta mới mười tám.

Ly Hồn thuật sẽ không cướp đi tính mạng của ta, trừ người ta sẽ chẳng vì ai mà dung đến Ly Hồn thuật, thậm chí ngay cả bản thân mình. Ta sử dụng cấm thuật này, mỗi lần giết người lại giảm đi một tấc sinh mệnh, chỉ để bảo vệ người mà thôi, nhưng có lẽ người chẳng hề hay biết.

Rời khỏi Cố gia, ta chọn sơn cốc bạt ngàn mộc lan này quy ẩn. Loại mộc lan đoá nhỏ cánh trắng này vừa thanh khiết lại diễm lệ, mỗi lần gắng nở hoa chỉ để chào đón mùa xuân, giống lúc đang còn ở Cố gia, ta một lòng mong muốn trở thành người con gái đẹp nhất để thu hút được ánh mắt người, trở thành người con gái mạnh mẽ nhất để có thể cùng người kẻ vai sánh bước. Nhưng tất cả chỉ là quá khứ. Tại sơn cốc này, mỗi đêm trăng sáng ta lại nhớ tới nỗi đau khi nhỏ lúc tu tập Ly Hồn.

Ta hỏi đứa trẻ đang quỳ dưới đất: “Ngươi tên gì?”

Hắn đáp: “ Ngôn Trần, sư phụ, con tên Cố Ngôn Trần.”

Thanh Ngôn, năm năm rồi chưa được gặp người, mà ta trọn kiếp này cũng chẳng gặp lại người được nữa.

Mộc lan vẫn nở bên song cửa vậy mà ta nghe chẳng thấm chút mùi vị hương hoa...

2. Phần 02

2. Thanh Ngôn

Đêm nay, ta rút cuộc cũng có chút thời gian rảnh rỗi ngắm bầu trời tràn ngập ánh sao, cái thứ ánh sáng trắng bạch tinh khiết này cứ như một đoá mộc lan thật lớn đua nở giữa nền trời. A Trần thích loài hoa này

vì một lý do vô cùng nực cười, nàng từ bé chẳng có khứu giác, nghe bảo hoa mộc lan có thể chữa tật ở mũi nên cầu khẩn ta mua thật nhiều hoa về, trồng xung quanh gian phòng của mình. Ba tháng mùa xuân, mộc lan nở rộ, nàng một thân y phục đỏ tươi nằm đọc sách dưới tán cây, cánh hoa cứ thế lướt theo mái tóc đen nhánh của nàng rơi xuống. Cả Cổ phủ, chẳng ai dám quấy rầy nàng. Nàng luôn thích những loài cây xanh mơn mớn như vậy, dường như sức sống ở chúng chẳng bao giờ cạn kiệt, thế nên ta đặt cho nàng một cái tên, Cổ Trần.

Ta khê khàng gọi cái tên này, biết rằng mình sắp chết, ngay đêm nay, có trăng thanh gió mát, kiếp này đã không còn cơ hội gặp lại nàng nữa rồi. Kẻ ám sát ta quả là một tay thần tiễn đích thực. Ta không tránh nổi mũi tên của hắn. Mũi tên kia đến mang theo hào quang rực rỡ nhưng lại là thứ cướp đi sinh mệnh con người, nó xuyên vào ngực ngực ta trong nháy mắt. Khoảnh khắc ấy, ta chỉ nghĩ tới A Trần, không phải Trần quốc, Không phải vương tử Tô Dự, ta chỉ nghĩ đến thiếu nữ năm năm trước bị ta đích thân đuổi ra khỏi gia môn.

Ta vẫn nhớ như in ngày đó, nàng vận y phục trắng toát, mang thương tích đầy mình lết đi, từng bước, tơ liễu tán loạn tầng không.

Nàng nói: “Thanh Ngôn, như chàng muốn...” Ánh mắt vô cùng bình lặng.

Nàng như vậy, luôn là như vậy, từ khi mười ba đến lúc mười tám, càng bình lặng lại càng đau khổ. Mà ta chỉ đứng đó nhìn nàng, nhìn vết máu thấm loang dần trên nền bạch y, chẳng khác gì từng chút từng chút một điểm nên bức tranh, máu đỏ đầm đìa.

Khi sắc đỏ kia càng lúc càng đậm, nàng đột nhiên ngoảnh lại: “Ta cứ nghĩ chàng sẽ gọi ta lại, chàng thực rất muốn đuổi ta đi, thực sự rất muốn đuổi ta đi, đi khỏi Cổ gia, ta chẳng còn gì cả, chàng đánh ta mấy trăm trượng cũng được nhưng xin chàng đừng đuổi ta đi.” Mặt nàng ngậy tràn nước mắt, đôi mắt tựa như một đôi hắc bảo thạch phủ đầy sương giá mờ mịt.

Nàng nói kì thực không sai. Tuy nàng tu tập cấm thuật nhưng chưa đến mức phải trục xuất khỏi gia môn. Ta uể oải nhìn nàng lắc đầu: “Ta nói rồi, đừng bao giờ để ta thấy mặt ngươi nữa.” Những lời này nhất định làm nàng tổn thương sâu sắc.

Nàng nhắm mắt, từ từ đi xa dần, nhoáng một cái lại run rẩy, như con diều đứt dây lão đảo muốn ngã. A Trần, nếu nàng là ta, nàng sẽ hiểu điều gì chất chứa trong cõi lòng ta bây giờ. Nàng chẳng đành dãi, chỉ để lại cho ta một bóng lưng, bong lưng kia cứ đi mãi, dần dần rời xa ta.

Ta thấy nàng tuyệt vọng như vậy, thực tốt. Rời khỏi ta, rời khỏi Cổ gia, nàng chẳng còn lý do gì dùng Ly Hồn được nữa, loại bí thuật đáng sợ, ta chẳng thể lại giương mắt nhìn nàng mỉm cười sau khi giết người, vẻ mặt trắng bệch yếu ớt ngã vào vòng tay ta. Ta không thể nhìn nàng vì Trần quốc hay Cổ gia mà chết trước mặt ta, có lẽ nàng chỉ vì ta, ta hiểu, sinh mệnh của nàng thuộc về ta, mà ta cam tâm tình nguyện bỏ đi sinh mệnh của mình còn hơn đem sinh mệnh của nàng làm đồ cúng tế cho Trần quốc, ta đã có đủ những thứ phải đem cúng tế rồi. Từ nay về sau, nàng rút cuộc cũng có thể sống cuộc đời bình lặng tại một nơi nào đó ta chẳng hề hay biết.

Vĩnh Yên Cổ gia các đời đều phò tá Trần vương nhưng không một ai có vị trí trong triều. Trần vương có các văn thần võ tướng làm quân cờ quang minh chính đại còn Cổ gia lại là một lực lượng ám sát ngầm, một nhánh quân đội tuyệt mật dùng để giải quyết các đối tượng khó đối phó và cần tiêu diệt nhất. Người Cổ gia đều ngấm ngấm giết người rồi lại ngấm ngấm bị giết.

Mà khi đó, ta không ngờ mình lại chết sớm vậy, không nghĩ rằng chúng ta lúc đó chỉ còn được năm năm.

Nếu ta biết được, cho dù là linh cảm vô căn cứ cũng sẽ không khiến chúng ta phải xa cách.

Năm năm, quá dài.

Năm năm, quá ngắn.

Trong năm năm, ta chỉ từ xa ngấm ngấm có đúng 1 lần, thậm chí không thể thấy phong thái hay dung mạo của nàng. Đêm mà ta sắp chết, ta lại nhớ đến một đêm cũng giống như vậy, có ánh trăng non bằng bạc, tơ liễu ngập tràn tầng không. Nàng đứng giữa lưới nhện mà bọn thích khách đang ra, nhướn mày cười khẩy, ta biết rõ bộ dạng tươi cười này, nó tựa như nước lã lã chảy rồi nhanh chóng hoá băng.

Một nam nhân không quen biết cầm thanh lợi kiếm chắn trước nàng. Nam nhân nói: “Muốn giết nàng, phải bước qua xác ta trước đã.”

Tay hấn khẽ động, ta biết hấn muốn bảo vệ nàng, nàng cũng chẳng mấy may khước từ. Ta ở sau thân cây liễu, nhìn hai người bọn họ nhưng lại có thể tự an ủi mình rằng hấn không biết nàng chẳng cần bảo vệ, cũng như không biết bản thân nàng là ai. Mà nếu như nàng muốn giống như một tiểu cô nương hồn nhiên không hiểu sự đời, được nâng niu chăm chút từng li từng tí trong lòng bàn tay, mộng ước vui tươi nhường ấy, ta há để cho nam nhân khác chiếm phần làm mất. Ta vẩy ngân châm phóng ra từ tay áo, mũi châm cực mảnh xuyên qua màn đêm cắm phập vào lồng ngực lỗ sát thủ, bọn chúng liền giống như những cột nhà làm từ thứ gỗ đen xì bị sâu mọt đục ruỗng, cùng lúc đồng loạt ngã xuống trước mặt nàng.

Nam nhân cầm kiếm lúng ta lung túng mà nàng rút cuộc lại lộ vẻ kích động. Dưới ánh trăng, nàng nhướn mày, xa như vậy ta vẫn có thể thấy nàng rất rõ. Ánh mắt nàng mịt mù đến mức ta khó có thể nhận ra, tựa như năm tháng đã in lên đó một vẻ ưu sầu nhàn nhạt. Không dung Ly Hồn, nàng không thể thấy hướng ngân châm bay đi. Ta áng chừng đó là một loại trực giác, nàng là đứa trẻ có lý trí mạnh mẽ nhất ta từng gặp, lại có trực giác vô cùng tốt. Nàng hướng về phía ta đang ẩn náu, chạy đến như bay, lảo nhảm gì đó, như một cánh bướm đen vùng vẫy liều mạng. Ta nhanh chóng dời khỏi trước khi nàng tìm thấy ta.

Đêm ấy vẳng lại tiếng khóc cố kìm nén của nàng. Ta nghĩ nàng biết là ai cứu nàng, như vậy là đủ rồi. Ngày nào đó, nàng sẽ trở thành đoá mộc lan của kẻ khác, ở trong lòng kẻ kia mà nở rộ với tư thái rực rỡ nhất, cong kẻ kia thì chẳng phải là ta. Nếu nàng nở rộ trong lòng ta, ta sẽ lưu luyến biết bao. Nàng sẽ dâng hiến cho ta, ta hiểu rõ, dù ta có muốn hay không. Nàng cũng sẽ hiến mình vì Trần quốc, ta cản không được, chỉ có cách đẩy nàng ra xa.

A Trần, ta không biết nàng đã quên ta hay chưa nhưng ta nguyện mãi khắc cốt ghi tâm quãng thời gian mà nàng yêu ta.

Nếu đây là số mệnh, thì chính là số mệnh đã khiến chúng ta thống khổ vậy...

3. Phần 03

3. Cố Trần

Ta gặp chàng lúc mới tròn mười ba. Thanh Ngôn. Ngày đó, trong mắt ta, hấn mới mười bảy, là một thiếu niên lạnh lợi.

Khi đó ở Tần Hoài đang là đầu mùa xuân, từng trận gió bắc thổi về. Cảnh xuân sắc Giang Nam chưa kịp thưởng ngoạn đã phải hướng lên phía bắc sông Tần Hoài, ở nơi xa xôi vạn dặm chiến tranh với người Hồ ở bắc chân núi Âm sơn vọng tiếng ngựa kêu thảm thiết. Sông Tần Hoài xa tấp, bầu trời Đại Dận phản chiếu lên giữa mặt băng điểm chút sắc xanh vẫn đục.

Ông nội thế nào cũng chẳng qua nổi mùa xuân, đầu óc người đã lảo đảo rồi nhưng vẫn cương cường giữ chút sức lực đợi chủ nhân của thanh kiếm người đúc.

Ông nội ta là thầy đúc kiếm vang danh Trần quốc, là thầy đúc kiếm được mọi người ca tụng, một trong số mười hai thầy đúc kiếm giỏi nhất đương thời. Người mất đến mười năm rèn một thanh kiếm, nó khiến người hao tổn không ít tâm sức, lúc mới rèn xong lại toát ra hung khí mãnh liệt, hoàn toàn hút cạn sức sống nơi người. Thanh kiếm này là thanh kiếm cuối cùng người đúc, quả nhiên là danh kiếm đương thời.

Lúc tỉnh lại, ông nội ta nói với mấy kiếm khách Trần quốc, bảo nếu ai có khả năng hoá giải được Thất tinh kiếm trận ở Kiếm Lư[1] không chỉ có thể mang Chú Lũ[2] đi mà còn cả ta, cháu gái người. Người vốn có hai cháu gái nhưng tỷ tỷ ta sau khi xuất giá đã mất tại nhà chồng, ta trở thành huyết mạch duy nhất của Kinh gia. Ông nội chẳng thềm quan tâm tới huyết mạch duy nhất là ta đây, với người mà nói, huyết mạch không thể tiếp nối y bát[3] của người thì cũng vô dụng. Ta đây mặc dù tứ chi khoẻ mạnh, thần trí trong sạch nhưng thuật đúc kiếm Kinh gia chỉ truyền cho nam không truyền cho nữ. Cha mẹ ta lại chẳng sinh

cho Kinh Gia lấy một đứa con trai đã buông tay tiến về phía Tây. Bốn mươi bảy thế hệ Kinh gia dường như nhất định là kết thúc ở đời ông nội ta rồi.

Ta không được hiền lành ngoan ngoãn như tỷ tỷ, ông nội lại chẳng thêm răn dạy ta nên ta chỉ lén lút học trộm.

Ta sớm đã hiểu cuộc đời chúng ta không quan trọng bằng một thanh kiếm. Trong toàn thiên hạ này ta hận nhất là thứ sắt đen có thể giết người kia.

Ông nội sắp mất, người bảo chủ nhân của Chú Lũ kiếm nhất định phải là một kẻ mạnh đương thời, người mang ta giao phó cho kẻ mạnh kia, cũng để cho dễ ăn nói với liệt tổ liệt tông.

Ta không cần cái kẻ mạnh nhất kia, chỉ cần một kẻ đối tốt với ta là được. Đóng sách cũ nát tại thư phòng ông nội có rất nhiều ghi chép, kẻ càng mạnh, càng có lòng hoài tưởng thiên hạ. Đã đem toàn thiên hạ ôm vào lòng rồi thì đâu lý gì đến mặt mũi kẻ khác được nữa. Ta mới mười ba tuổi nhưng đã sớm hiểu rõ rồi. Chú Lũ kiếm không thể chọn được chủ nhân, với người cũng chính là một trở ngại. Nếu như kẻ nọ là một lão già sắp chết, thì có phải là ta sẽ bị chôn vùi cả đời ngày ngày bên kẻ như hoàng hôn xế bóng, đợi lúc hắt chết rồi thì ở tuổi hoa tươi đẹp như vậy cũng chẳng thể tái sinh làm người nữa sao? Nỗi sợ đó cứ thế nghiêm ngặt chiếm lấy kẻ tuổi nhỏ ngây thơ là ta. Ta nghĩ, ta phải tự mình nhắm trúng một người, cho mình cơ hội tự chọn lấy một người.

Ngày mồng hai tháng hai, ngày Long Sĩ Đầu, một nửa số kiếm khách Trần quốc tề tựu tại Kim Lăng, rải rác khắp các nhà trọ trong thành. Ta ăn mặc như một bé trai bần thủ, đi hết nhà trọ này sang nhà trọ khác. Ta lén quan sát những kẻ lạ mặt theo bội kiếm, bọn họ ai ai cũng đáng vẻ cao lớn, đã tâm bưng bưng. Những người này đều vì Chú Lũ mà đến. Trong số họ có một kẻ mỡ nắm giữ vận mệnh tương lai không nhìn thấu được của đứa trẻ mười ba là ta.

Một tiểu nhị vội chạy đến phẩy khăn đũa ta ra: “Đi, đi, đi, đừng ở đây phá chuyện làm ăn của chúng ta.” Ta trừng mắt liếc hắt hắt một cái rồi không thêm lên tiếng đi đến ngôi chỗ xó nhà bị hỏng.

Rất nhiều người đang bàn luận về Chú Lũ. Có một hán tử thô hào uống xong hai bát rượu liền hưng phấn cười sảng sặc, vỗ vai người ngoài: “Này, chú em cũng biết thanh kiếm lão già họ Kinh đúc ra hử, nghe nói kiếm luyện thành đã ăn phân nửa máu trong người ông ta, chẻ vàng cắt ngọc, chém sắt như chém bùn, chỉ dùng kiếm khí cũng có thể giết người, quả là một thanh hảo kiếm. Nếu ta có được thanh kiếm kia, tất nhiên sẽ làm nên một kỳ công chói lọi, lập nên uy danh hiển hách trên đời...” Mọi người xung quanh bị kích động, hào khí ngút tận trời xanh, từng vò từng vò gổm đựng rượu Trúc Diệp Thanh[4] được khui nắp, hương rượu thơm mát tràn ngập nhà trọ. Bọn họ làm như đang trang trọng tuyên thệ trước đại hội xuất quân, mỗi người đều nâng một bát rượu, có kẻ còn mang về mặt công tử phóng đáng ngạo mạn. Ta thật chẳng hiểu nổi mấy tên kiếm khách này.

Ta mười ba tuổi nhìn không thấu giới kiếm khách. Nhưng bọn hán tử đâu phải người ta muốn có.

Ta đứng dậy định rời khỏi nhà trọ, ngay trong nháy mắt _____ từ nay đến vô số năm sau, ta cũng không bao giờ có thể hồi tưởng lại cái nháy mắt ấy _____ ta nghe được thanh âm trong trẻo lạnh lùng của một người, như là thiếu niên trong sáng lại như là nam tử trầm lắng, thanh âm ấy nói: “Nếu không có Chú Lũ kiếm, các hạ không lập được uy danh, đó chẳng qua là hưởng chút uy danh củ Chú Lũ kiếm mà thôi, cần gì phải theo các hạ chứ?”

Một câu nói này làm ta chần chừ lưu bước. Ta xoay người ngẩng đầu lại chỉ thấy hán tử thô hào mang ba phần chênh choáng đang cãi cọ: “Thân là kiếm khách, đương nhiên là muốn một thanh hảo kiếm, không lẽ huynh đài không vì uy danh của Chú Lũ kiếm mà đến?” Nhìn theo ánh mắt hán tử, huynh đài trong miệng hán tử một thân áo xanh, một phiến quạt giấy, đang ngồi dựa vào cửa sổ lầu hai.

Ta mấy lần mơ màng nhớ lại một chuyện, trong sơn cốc này yên ắng đến vô vị, hoàng hôn càng vô vị, ta ngồi ở bên khe suối, nhớ lại một chuyện, Thanh Ngôn, đó là lần đầu chúng ta gặp nhau, tại khách điểm nhỏ hẹp, ta dưới lầu, người trên lầu, thậm chí mặt trời thương ngày chói lọi kia cũng mờ nhạt trước dáng điệu của người. Ngày đó, trước gốc liễu già ở quán trọ có chút xuân sắc, đâm ra mấy cái chồi non nhỏ nhỏ xinh xinh. Người thần nhiên: “Tại hạ chẳng phải kiếm khách, cũng không dùng kiếm. Chú Lũ mặc dù là tuyệt thế thần binh, trong tay tại hạ chẳng qua cũng là một khối sắt vụn mà thôi.”

Lần đầu ta thấy một người gọi Chú Lũ là sắt vụn, trong lòng hả hê khôn xiết, giống như một đứa trẻ nhỏ hay nũng nịu với cha mẹ, rút cuộc cũng thắng được một lần. Khoảnh khắc đó ta mới hiểu được, người ta cần không nhất thiết là một kiếm khách. Người ta muốn tìm, hẳn nhất định không thể là kiếm khách, hẳn nhất định không được xem trọng thanh kiếm hơn cả ta giống ông nội. Ta híp mắt nhìn hẳn, ta nghĩ dù hẳn lớn lên ra cái dạng gì, người này chính là kẻ mà ta muốn tìm. Khi đó, đôi mắt ta đã phát hiện thấy báu vật rồi chắc chắn phát ra hào quang sáng láng.

Ánh dương xuyên qua cửa sổ dần dần tụ tập sáng lên, khuôn mặt hẳn hiện ra giữa ánh sáng rõ mồn một. Hoá ra hẳn khuôn mặt hẳn thiếu niên tuần tú như vậy, khoé môi khẽ nhếch mang theo vẻ mỉa mai vô hình, cần trọng dè dặt. Hẳn mười bảy tuổi, chính là lúc tuổi trẻ hoạt bát.

Nếu như lúc đầu gặp hẳn, ta đã nảy sinh căn nguyên thứ cảm tình đó thì nhất định thất lễ vì yêu là yêu dung mạo hẳn, có thể là khoé môi mỉa mai cong lên thành đường vòng cung của hẳn, cũng có thể là đầu ngón tay thon dài đánh lên mặt bàn của hẳn. Tất cả những thứ này đều làm hẳn khác với bình thường, khác biệt với ấn tượng ban đầu của ta là một thiếu niên kiêu căng ngạo mạn. Ta không biết bản thân mình có yêu hẳn hay không, mười ba tuổi, ta thậm chí còn nghi ngờ bản thân mình liệu có hiểu được tình yêu là gì hay không. Thế nhưng trong lòng như thế là đã chất chứa sự ngưỡng mộ, muốn đến gần hẳn, gần hẳn thêm chút nữa. Trong thiên hạ nhiều người muốn có Chú Lũ như vậy, ta chỉ muốn đem nó giao cho một người.

Sao người mới gặp đó giờ đã chẳng còn, làm ta ấp ủ giấc mộng viễn vông từ thuở ban đầu, trong giấc mộng đó, người luôn là báu vật của ta nhưng ta vĩnh viễn chẳng thể nói với người nữa rồi.

[1] đây có nghĩa là nơi đúc kiếm

[2] tên thanh kiếm

[3] chân truyền toàn bộ bí kíp gọi là y bát

[4] Loại rượu này nổi danh từ thời cổ đại, được biết đến đầu tiên khi chưng cất rượu cùng với lá trúc. Trúc Diệp Thanh có màu vàng trong suốt với ánh màu xanh, có mùi dịu ngọt độ đậm được chế từ Phần Tửu với các loại dược liệu. Chất lỏng này có thể giúp làm ấm dạ dày, trung hòa hoạt động của gan và máu, bình ổn khí và giảm trừ mệt mỏi, cải thiện tiêu hóa, kích thích tuyến nước bọt.

Tương truyền, trước thời Bắc Tống, ở nước Hán, có một loại rượu ngon được rất nhiều kẻ sĩ dùng để thù tạc trong cuộc rong ruổi trên giang hồ bất tận, rượu say túy lúy, hào khí ngất trời, men kết thành thi ca, hương kết tình bằng hữu. Giang hồ tôn thờ thần men thành đạo...Miên Thành tự Thanh Trúc chân nhân là kẻ sĩ thời ấy, cũng học chế biến và tiêu dao với loại rượu danh tiếng này. Nhưng một ngày kia, ông cảm thấy cách làm rượu mà ông biết lâu nay chưa thật hoàn hảo, nên ông quyết định khăn gói đi khắp thế gian để tìm. Trên đường vạn lý, ông đã học thêm rất nhiều cách ủ men, chắt lọc lấy rượu tinh chất, tuy nhiên rượu làm ra vẫn không thể trong như nước ngũ hồ, không thể ngọt mát như thạch huyết trong sơn động. Ông vẫn không nản chí. Nhân một giấc mộng giữa núi rừng, ông như được thần nhân mách bảo. Vượt qua hết rừng núi phía trước, qua khỏi rừng lá trúc, gặp con suối kết hợp từ nguyên khí trời đất. Dùng nước đó chưng rượu và dùng các loại củ của bốn loại cây ven suối để làm men, năm loại cốc mọc trên vùng thung lũng ấy làm cốt rượu. Khi men đã ăn đủ một tiết trời thì đào đất lên chôn chum rượu xuống bên suối ba tuần trăng. Ông dùng lá trúc khô đốt lò, dùng ống trúc trúc tươi ngâm vào nước làm ống dẫn. Thế là một loại rượu mà thế gian chưa từng có đã ra đời. Ông đặt tên rượu là Trúc Diệp Thanh – Là sự kết hợp giữa tên ông và vùng này. Chuyện ngon dở đã có thế gian luận bàn, riêng ông, ông đã trao lại cho người đời sau theo đúng triết lý chữ “ THIÊN”.

Món hảo tửu Trúc Diệp Thanh nào phải là loại rượu bình thường – có thể được chôn cất dưới lòng đất hàng mấy mươi năm, mùi rượu thật nhẹ nhàng tinh khiết, khi uống vào cảm giác mềm mại như lụa đào, nhưng đặc biệt ở đây vẫn là cái màu xanh nhạt của rượu, nếu không dùng chén Dương Chi Bạch Ngọc thì làm sao có thể cảm nhận được những sắc màu lung linh huyền ảo thanh tao thoát tục của Trúc Diệp Thanh. Loại chén ngọc này đặc biệt không có “khu chén” nên khi đặt xuống bàn nó ” đứng nghiêng nghiêng ” sóng sánh như thể chờ đợi tri kỷ Trúc Diệp Thanh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moc-lan-rang-khap-nui-doi>